

Հովհաննես Հովհաննիսյան

Որպես հաղթանդամ մի ծերուկ հսկա

Որպես հաղթանդամ մի ծերուկ հսկա,
Կախված է ժայռը ջրերի վրա.
Ալիքը կայտառ գնում են գալիս
Եվ ժայռին սիրո համբույր են տալիս:
Խաղում են անհոգ ալիքը գետի,
Ցուցնում են գոկած պատկերն արևի,
Եվ որպես մանուկ ժպիտն երեսին,
Մեղմիկ շունչով խոսում են ժայռին:

«Լսի՛ր, ծերունի՛, ինչո՞ւ ճակատիդ
Մն կնճիռները չեն տալիս դեմքիդ
Մի օր խնդության շողով ցուլանալ
Ողջը փոխվում է, դու նույն ես դարձյալ:

«Ազատ լեռների ազատ գավակներ»
Մենք քեզ բերել ենք անթիվ գոհարներ.
Երկնքի դատեր վարդի լեռնասուն
Կը ցողենք կուրծքիդ անուշիտություն:

«Մենք երանավետ քնքուշ նվագով
Կը կոչենք խորքից ձկներն երանով
Եվ ոսկեգօծված գարնան արևից
Քեզ մեր զվարթ պարին գանենք խնդակից:

«Եվ քո ականջին միշտ սիրո երգեր
Մենք արշալույսից կասենք մինչ աստղեր,
Եվ քեզ կըփարենք և քո ծեր կուրծքին
Մենք հանգչել կըտանք մեր քաղցրը կրքին...»

Ալիքը կայտառ գնում են, գալիս,
Մն ժայռը նախկին յուր վիշտն է լալիս...
Խաղում են ալիք, ուրախ կարկաչում
Նա կրկին անշարժ, նա կրկին տրտում...